

Маргарет Мацантини - „Никой не се спасява сам“

– Искаш ли вино?

Тя едва помръдва брадичка с разсеян жест на раздражение. Отсъстваща. Сигурно е някъде далече, заета с нещо, което ѝ е по-приятно и което, естествено, няма как да е той.

Бяха ги сбутали на тази масичка с хартиени подложки от месарска хартия, на сред цялата шумотевица. Чантата на Делия още виси на рамото ѝ.

Поглежда към възрастната двойка, настанена няколко маси по-нататък. Предпочиташе да е там, в закътания ъгъл. С гръб, защитен и опрян в стената.

Гаetano ѝ налива. Прави широк, леко смешен жест. Научил го е от сомелиерското предаване по телевизията в нощите, в които не може да заспи. Тя наблюдава как виното се разлива в чашата. С онзи прекрасен звук, който тази вечер изглежда напълно ненужен. Когато любовта си е отишла, е излишно да се полива с добро вино и да се прахосват жестове и пари.

Може би не трябваше да я води на ресторант, не ѝ се яде, не ѝ се чака поръчката. Най-добрите им моменти винаги са били случайни, с дюнер в ръка или кестени в хартиена фунийка и обелки, изплюти на земята. На ресторант никога не им се получаваше така. Започнаха да ходят по ресторанти, когато се видяха с малко пари и когато идилията им беше взела да проскързва, като стар люлеещ се стол, който вече не върши работа. Сервитьорката оставя менюто на масата.

– Какво да поръчаме? Какво ти се яде?

Делия посочва едно вегетарианско ястие, някаква гадост на фурна. Той обаче е дошъл да яде, да се утеши едно хубаво.

Делия вдига чашата, една от онези големи и прекалено тумбести чаши, която той е напълнил наполовина. Докосва я с устни, без да отпие, после я допира до бузата си. Почти е по-голяма от лицето ѝ.

Отслабнала е. Свалила е килограми от цялата тая съсипия. Гае за момент се усъмнява да не би да са се появили пак старите проблеми.

Когато се запознаха, тъкмо се беше справила с анорексията. При първите им целувки с език усети зъбите ѝ, разядени от киселините при повръщането. Напомняха току-що поникнали детски зъбки, пробили венеца наскоро. Беше малко отблъскващо, но му се стори и доказателство за интимност. Да споделят болките си, да ги опознаят. Той също мъкнеше багаж с помия за споделяне и нямаше търпение да го разтовари в краката на момиче като нея.

Дотогава беше допускал само повърхностни връзки. Криеше се зад гъвкава външност и докарваше свирепо изражение, все едно бе някой хищник от крайните квартали. Свиреше на барабани, което му осигуряваше лесни свалки. Очите му бяха хлътнали, челото му бе надвиснало над останалата част от лицето като на пещерен човек, а това му придаваше вид на мистериозен, какъвто изобщо не беше. Всъщност беше много сантиментален и отчаяно искаше да се влюби. Родителите му бяха млади, луди глави, но все още бяха заедно въпреки всичко. Така че имаше нещо като идеална представа за нещата. А и се чувстваше по-чист от повечето хора, които познаваше. С тези негови смешни идеали в един свят на кетамини и груб секс се чувстваше като някой Франкенщайн, несретник, съшит от парчета тела, които не си пасваха.

Делия го придърпа към себе си. Отвори му обятията си и вратите към една дълбока връзка. Пъхаше се в устата му. Тези зъби, разядени от липсата на самочувствие, го подлудяваха от болка и любов.

Сервитьорката оставя панерчето с хляба.

– Искан ми се да замина.

Има пълното право да замине някъде. Сигурно е много уморена. И двамата са уморени.

– Искан ми се да замина за Калкута.

Калкута е нейна стара фикс-идея. Градът на Тагор, любимия ѝ писател. *Болката е преходна, а забравата вечна...* колко пъти му беше досаждала с тоя Тагор.

– Може би в по-подходящ сезон...

– Може и да се окаже затворена в някоя хотелска стая с температура и дизентерия... Сега леко се усмихват.

– Да, не е много добра идея.

– Имам нужда да остана сама, да се отделим от децата. Но не мога да отида толкова далече.

Страх я е да ги остави.

Често им разрешава да се търкалят по пода около нея като зайци, да играят с неподходящи предмети, например с тирбушона или отворения телефон с неговото ту-туууу. Гледа ги, изпълнена с обич, но някак безжизнена. Сякаш от някаква абстрактна реалност. Отражение на планета. Където любовта не изисква и не те кара да страдаш. А децата са като добри привидения без реални нужди. Не искат да ядат, не се наакват. Учебната година е свършила наскоро. Ваканция е, голямата дупка от три свободни месеца.

– Иди на някое по-весело място.

– Няма смисъл човек да ходи в посока, обратна на настроението му.

Гае отпива глътка вино. Познава я, има нужда да бъде разтърсена дълбоко. Празнотата на благополучието я отегчава, убива я.

Живял е с нея почти десет години. Тя ги прекара в критикуване на другите, които само харчат, за да се втурнат отново да печелят, безсмислено се бършат, за да си докарат дребни емоции, смъртно униние и микродепресии.

– Знаеш ли къде е проблемът? Че никой вече не се осмелява да направи най-простото нещо, да осмисли собствения си живот. Това, което за хората винаги е било единственият възможен път, за което са се борили и рискували всичко, на нас ни се струва излишно напъване.

Гаetano кимва. Прицелил се е в котлета „Примавера“ в менюто – мазен, голям, но минаващ за лятно ястие заради пресните домати, нарязани отгоре. Търси с поглед сервитьорката и задника ѝ в раздраните дънки.

– Не виждаме смисъл да опознаем самите себе си.

След подобни обвинения Делия, изглежда, се чувства по-добре. По-умна от средностатистическите люде.

Поднася отново чашата към устните си.

– Депресирани сме. Депресирани малоумници.

Гае навежда глава, отхапва залък хляб. Естествено, в мерника ѝ беше той. Дошла е с това намерение: да го унищожи. Да го накара да се почувства като негодник. От онези, които не осмислят живота си.

– Не е много утешително...

– Не съм те карала аз да излезем на вечеря.

Разбира, че вечерта не тръгва добре. Сценарист е. Ако иска да е на чисто, трябва да скъса листовите и да започне наново.

Делия си е измила косата, гримирала се е. За да му покаже, че се справя добре. Да издигне стена от достойнство. Облечена е с рокля, която не е виждал или не си спомня.

– Нова ли е?

– Отпреди е.

Приятно му е, че си е сложила тази рокля с деколте лодка. Приятно му е, че я измъкна от дупката. Представя си я как се облича, как обува сандалите с токчетата.

И той се е издокарал с нова бяла риза. Разрошил е косата си пред огледалото в квартирата. Направил е петдесет набирания на лоста.

Радва се, че е тук. Далече от домашните анцузи, от миризмата на вечеря за децата. На тази ничия земя на тротоара.

Мястото е от онези ресторанчета, които се харесват в момента, с добра храна – прости ястия в нови варианти – и прилична винена листа. По-скоро весело, а не официално, избрано от Гае. С маси, които се поклащат върху неравния асфалт.

Надяваше се този непретенциозен стил да помогне и на тях да бъдат по-лековати, не толкова напрегнати. Нещо като *оказали сме се тук случайно да вечеряме, даже не, само да похапнем набързо, но ако искаш, може и да станем и да се поразходим в тъмното*. Щеше му се да я предразположи, това е. Поне за една вечер. Да се почувстват по-леко заедно, както някога.

Пита се кога бяха престанали да се чувстват леко. Кога смесването на разбалансираните им енергии беше произвело тази сплав, тежка като олово.

Май гледат към едно и също – към хартиените подложки с цвят на плик за покупки под широките чинии. Делия погалва своята близо до вилиците, откъсва парченце с нокът. Той не одобрява тази малка свинщина. Всичко беше толкова прилично и симпатично. Този малък, почти невидим жест е достатъчен, за да го извади от релси. Ако трябва да следва инстинкта си, това му стига да прати всичко по дяволите. Иска му се да сграбчи китката ѝ и да я извие.

Делия смачква парченцето хартия, поднася го към свещта и го пуска в омекналия восък като мъртво насекомо.

Сервитьорката се приближава и пита какво са избрали. Хубаво момиче, тук всички са хубави и много млади.

– За мен котлет „Примавера“.

Сервитьорката драска в бележника си, подсмърча и нетърпеливо пита:

– А ти?

Делия отдръпва тялото си назад. Не ѝ се нрави това *ти*. Още не е избрала, не е гладна. Гледа сервитьорката и голия ѝ корем, опрян в масата им.

На Гае не му харесва как се развива ситуацията, иска му се да каже на момичето да отстъпи крачка назад. Когато преди се наведе над масата на възрастната двойка, за да вземе поръчката, тя се протегна като котка и стегнатото ѝ дупе щръкна нагоре, а той нямаше как да не забележи колко подходяща поза е заела. Кой знае как е в леглото. Такива мисли преследват мъжете и това момиче, естествено, го знаеше.

Почуква с пръст по устните си, без да поглежда Делия. Чувства се като хванат в прегрешение, макар и да е по-скоро невинен. Започна отново да мисли за секс от няколко месеца, от онзи следобед, в който празнуваха рождения ден на сина му. Преди това, когато наистина страдаше, и Меган Фокс да минеше покрай него гола, щеше да ѝ каже *извинявай, сладурче, зает съм, умирам и никак не ми се чука, преди да умра*.

Делия се отказва от вегетарианския пай. Поръчва си сезонни зеленчуци с ориз, пита какви са зеленчуците, пита има ли джинджифил. Алергична е към джинджифила, а вече навсякъде го слагат, от жажда за Изтока, като че ще направи по-приемлив мрачния

Запад. Открила е, че всичият вносен джинджирил идва от Китай и понеже е корен, поема най-лошото от смъртоносната почва, наситена с химикали.

Гае се тъпче с джинджирил при всеки удобен случай, в японските ресторанти поглъща цели купички. Форма на тероризъм срещу Делия и срещу Дарума. А може и просто да му харесва.

Някой ден иска пак да живее така, без да мисли какво слага в устата си, както преди, както преди десет години.

Но тази вечер му се струва, че никога вече няма да може да се зарадва на нещо, без да заеме отбранителна позиция с юмруци пред лицето.

С нищо няма да е лесно. Вече е променен. Дълбоко. В края на краищата нали това искаше, когато тръгна с Делия? Да стане по-съзнателен човек, по-загрижен за нещата. Като някой тип от филмите, от ония, които вземат правилните решения и наранват на гръб жените си и живота си. А тя изглеждаше наистина готова за това. Готова да зареже всичко, за да създадат семейство, да се грижи за него, да му помогне да стане мъжът, който не се беше и надявал да стане.

В един свят, с нищо непредразполагащ към добродетели, Делия му се виждаше като фар, като великан. Харесваше момичета с намачкани поли, кецове и странни прически, от онези, които все ходеха с книга под мишница. Делия беше точно такава. Авангардно същество, пропито със съвременни страдания, ала с кротко сърце някъде под широките пуловери. Далечно сърце, уж неподвижно, но непрестанно люшкано от вълнението на морето като котва.